

Sajtó és Tájékoztatás

Az Európai Unió Bírósága
133/19. sz. SAJTÓKÖZLEMÉNY
Luxembourg, 2019. október 31.

Főtanácsnoki indítvány a C-715/17. sz. Bizottság kontra Lengyelország, a C-718/17. sz. Bizottság kontra Magyarország és a C-719/17. sz. Bizottság kontra Cseh Köztársaság ügyekben

Eleanor Sharpston főtanácsnok: a Bíróságnak azt kellene megállapítania, hogy azzal, hogy Lengyelország, Magyarország és a Cseh Köztársaság megtagadta a nemzetközi védelmet kérelmezők kötelező áthelyezésére szolgáló átmeneti és időben korlátozott mechanizmusnak való megfelelést, nem teljesítette az uniós jog szerinti kötelezettségeit

Ezek a tagállamok nem hivatkozhatnak a közrend fenntartásával, illetve a belső biztonság megőrzésével kapcsolatos hatásköreikre egy olyan érvényes uniós intézkedés alkalmazásának mellőzése céljából, amellyel nem értenek egyet

A 2015 nyarán Európát érintő migrációs válságra válaszul, az Európai Unió Tanácsa két határozatot¹ fogadott el, hogy segítséget nyújtson Olaszországnak és Görögországnak a migránsok tömeges beáramlásának kezelésében (az áthelyezésről szóló határozatok). Ez a két határozat részletes szabályokat vezetett be 40 000, illetve 120 000 nemzetközi védelmet kérelmező áthelyezésére vonatkozóan.

Szlovákia és Magyarország sikertelenül kifogásolta e határozatok egyikének jogszerűségét. 2017. szeptember 6-i ítéletében² a Bíróság elutasította ezeket a kereseteket, és többek között megállapította, hogy ez a mechanizmus valóban hozzájárult ahhoz, hogy Görögország és Olaszország (az úgynevezett frontországok) kezelni tudja a 2015-ös migrációs válság hatását, a Bíróság továbbá megállapította, hogy a mechanizmus arányos.

2017 decemberében a Bizottság kötelezettségszegés megállapítása iránti kereseteket indított a Bíróság előtt a következő három tagállammal szemben: Lengyelország (C-715/17. sz. ügy), Magyarország (C-718/17. sz. ügy) és a Cseh Köztársaság (C-719/17. sz. ügy). E párhuzamos eljárásokban a Bizottság azt állítja, hogy a három alperes tagállam nem teljesítette az áthelyezésről szóló határozatok 5. cikkének (2) bekezdése szerinti azon kötelezettségét, hogy „vállalja” meghatározott számú nemzetközi védelmet kérelmező befogadását, következésképpen pedig az 5. cikk (4)–(11) bekezdése szerinti azon kötelezettségeit sem teljesítette, hogy segítséget nyújt Olaszországnak és Görögországnak oly módon, hogy saját területére helyez át kérelmezőket annak érdekében, hogy az egyéni kérelmek érdemi vizsgálatát ott folytassák le.

Mai napon ismertetett indítványában Eleanor Sharpston főtanácsnok először azt az érvet vizsgálja, amely szerint az áthelyezésről szóló határozatoknak való megfelelés megakadályozta volna, hogy a három alperes tagállam ellássa a közrend fenntartásával, illetve a belső biztonság megőrzésével kapcsolatos feladatait, amelyek területén e tagállamok – az EUMSZ 72. cikk alapján – kizárólagos hatáskörrel rendelkeznek. A főtanácsnok emlékeztet arra, hogy az áthelyezésről szóló határozatokkal összhangban a „nemzetbiztonsági és közrendi kérdésekre az egész áthelyezési eljárás során, a kérelmező átadásának megtörténteig figyelemmel kell lenni”, valamint hogy ez a határozat kifejezetten fenntartotta a tagállamok számára azt a jogot, hogy megtagadják a kérelmezők áthelyezését, noha kizárólag abban az esetben, ha alapos okkal feltételezhető, hogy

¹ A nemzetközi védelem területén Olaszország és Görögország érdekében elfogadott átmeneti intézkedések megállapításáról szóló, 2015. szeptember 14-i (EU) 2015/1523 tanácsi határozat (HL 2015. L 239., 146. o.) és a nemzetközi védelem területén Olaszország és Görögország érdekében elfogadott átmeneti intézkedések megállapításáról szóló, 2015. szeptember 22-i (EU) 2015/1601 tanácsi határozat (HL 2015. L 248., 80. o.).

² A [C-643/15.](#) és [C-647/15.](#) sz., Szlovákia és Magyarország kontra Tanács egyesített ügyekben hozott ítélet, lásd még a [91/17.](#) sz. sajtóközleményt.

az illető veszélyt jelent a nemzetbiztonságra vagy a közrendre nézve. Ha a mechanizmus „nem is [volt] hatékony, mivel arra [kötelezte] a tagállamokat, hogy rövid idő alatt ellenőrizzenek számos személyt, az ilyen gyakorlati jellegű nehézségek nem tűnnek az említett mechanizmus velejáróinak, és azokat adott esetben az áthelyezés kedvezményezett tagállamainak és az áthelyezési céltagállamoknak a hatóságai közötti együttműködés és kölcsönös bizalom szellemében kell megoldani, amelynek az áthelyezési eljárás lefolytatása során érvényesülnie kell”. Ennélfogva a három alperes tagállam teljes mértékben biztosíthatta volna polgárainak biztonságát és jóllétét, ha (maguk az áthelyezésről szóló határozatok alapján) tagadta volna meg valamely konkrét kérelmező befogadását, ily módon gyakorolva „a közrend fenntartásával, illetve a belső biztonság megőrzésével kapcsolatos tagállami hatásköröket”. Ezen túlmenően, a menekültügyi vívmányokkal kapcsolatos másodlagos uniós jog olyan megfelelő jogszabályi kerettel szolgál, amelyen belül a tagállamoknak a nemzetbiztonsággal, a közrenddel és a közösség védelmével kapcsolatos jogos aggályait lehet kezelni az egyes nemzetközi védelmet kérelmezőkkel kapcsolatban. A főtanácsnok ezért úgy véli, hogy maga az uniós jog biztosítja a tagállamok számára a megfelelő eszközöket arra, hogy az uniós jogi kötelezettségekkel összefüggésben egy adott kérelmezővel szemben felmerülő jogos nemzetbiztonsági vagy közrendi aggályait kezelni lehet. Az uniós jog azonban nem teszi lehetővé a tagállamok számára, hogy kategorikusan figyelmen kívül hagyják ezeket a kötelezettségeket. A tagállamoknak a társadalmi és kulturális kohézió megőrzéséhez fűződő jogos érdekeit emellett az uniós jog szerinti kötelezettségeik teljesítésének egyoldalú és teljes megtagadásától eltérő, kevésbé korlátozó eszközök is hatékonyan megővhetjék.

A főtanácsnok másodsor elutasítja azt az érvet, amely szerint a három alperes tagállamot a kérelmek hatalmas számának feldolgozásában rejlő kockázatok mentesítették az áthelyezésről szóló határozatokkal életbe léptetett mechanizmusban való részvételre irányuló jogi kötelezettsége alól. A főtanácsnok hangsúlyozza, hogy az alkalmazandó jogszabályok (az áthelyezésről szóló határozatok) igenis megfelelő mechanizmust biztosítottak a nemzetközi védelmet kérelmezők igen nagy számának a frontországokból más tagállamokba való áthelyezésével kapcsolatos bonyolult kérdések és logisztikai feladatok kezelésére. Magukat a határozatokat ezért nem lehet józanul „diszfunkcionálisnak” minősíteni. Az egyértelmű szükséghelyzetben a frontországoknak és a potenciális áthelyezési céltagállamoknak egyaránt feladata volt biztosítani, hogy a mechanizmus megfelelően működjön, és hogy ily módon az áthelyezésekre kellő számban kerülhessen sor ahhoz, hogy enyhüljön a frontországokra nehezedő, elviselhetetlen nyomás. Erről szól a szolidaritás. A főtanácsnok hozzáfűzte, hogy az áthelyezésről szóló határozatok végrehajtására vonatkozó bizonyos jelentésekből az is nyilvánvaló, hogy az áthelyezésre irányuló kötelezettségekkel kapcsolatban problémákkal szembesülő más tagállamok az e határozatok szerinti kötelezettségeik alól ideiglenesen mentességet kértek és kaptak. Ennélfogva, ha a három alperes tagállam valóban jelentős nehézségekkel szembesült, a szolidaritás elvének tiszteletben tartása érdekében egyértelműen ez volt a megfelelő irányvonal, nem pedig az, hogy egyoldalúan úgy döntenek, hogy nem felelnek meg az áthelyezésről szóló határozatokban foglaltaknak.

Záró megjegyzéseiben a főtanácsnok az uniós jogrend három lényeges vetületével foglalkozik: a jogállamisággal, a lojális együttműködésre vonatkozó kötelezettséggel, valamint a szolidaritás elvével. Hangsúlyozza, hogy a jogállamiság tiszteletben tartása a kötelezettségek teljesítésével is jár. E kötelezettségek amiatti mellőzése, hogy azok egy adott helyzetben kellemetlenek vagy népszerűtlenek, veszélyes első lépés a jogállamiság vezérelte rendezett és strukturált társadalom lebontásának irányába. A rossz példa különösen ártalmas akkor, ha azzal tagállam jár elől. Ezen túlmenően, a lojális együttműködés elve értelmében minden tagállam joggal várhatja el, hogy más tagállamok kellő körültekintéssel teljesítik kötelezettségeiket. A főtanácsnok végezetül megjegyzi, hogy a szolidaritás elve olykor szükségszerűen a terhek megosztásának elfogadását vonja maga után.

EMLÉKEZTETŐ: A főtanácsnok indítványa nem köti a Bíróságot. A főtanácsnok feladata, hogy teljesen pártatlanul és függetlenül eljárva a rábízott ügy jogi megoldására vonatkozó javaslatot terjesszen a Bíróság elé. A Bíróság bírái most kezdik meg a tanácskozást a jelen ügyben. Az ítéletet későbbi időpontban hozzák meg.

EMLÉKEZTETŐ: Az uniós jogból eredő kötelezettségeit nem teljesítő tagállam ellen irányuló kötelezettségszegési eljárást a Bizottság vagy más tagállam indíthatja meg. Ha a Bíróság megállapítja a kötelezettségszegést, az érintett tagállamnak a lehető leghamarabb teljesítenie kell az ítéletben foglaltakat. Amennyiben a Bizottság úgy ítéli meg, hogy a tagállam nem teljesítette az ítéletben foglaltakat, újabb, pénzügyi szankciók kiszabására irányuló keresetet indíthat. Mindazonáltal, amennyiben a tagállam nem tett eleget a valamely irányelv átültetésére elfogadott intézkedései Bizottságnak történő bejelentésére vonatkozó kötelezettségének, a Bíróság a Bizottság indítványa alapján már az első ítéletben szankciókat alkalmazhat.

A sajtó részére készített nem hivatalos kiadvány, amely nem köti a Bíróságot.

A kihirdetés napján az indítvány [teljes szövege](#) megtalálható a CURIA honlapon

Sajtófelelős: Lehóczki Balázs ☎ (+352) 4303 5499

A főtanácsnoki indítvány ismertetésekor készített képfelvételek elérhetők:

„[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106